

ZPRAVODAJ

KLUBU VÝSADKOVÝCH VETERÁNŮ
PŘI VÚ 8280 PROSTĚJOV

31

ROČNÍK XIII

číslo 1

Redakční uzávěrka: 10. 2. 2004

V Prostějově sněmovali

Každoroční hodnocení činnosti KVV Prostějov bylo 21.1.2003. Uskutečnilo se za účasti 133 členů, mezi kterými byli zástupci všech MKVV z celé republiky i Slovenska a jako čestní hosté byli přivítáni místostarosta Prostějova pan Pišťák, plukovník gšt. Ing. Ondřej Páleník, náčelník ÚVS podplukovník Bedřich Jetel a kolega Múdrý za SVS.

Kolega Řepka zhodnotil činnost KVV Prostějov za rok 2003 a také se kladně vyjádřil o akcích pořádaných jednotlivými MKVV z celé republiky. Kluby výsadkových veteránů jsou brány jako aktivní složky veřejnosti všude, kde pracují. Závěrem vystoupení předal Zlaté odznaky KVV kol. Šimkovi z KVV Prostějov a kol. Banašíkovi z KVV Chrudim, jako ohodnocení jejich dlouhodobé práce pro své kluby výsadkových veteránů. Kol. Vondrovi z Prahy byla předána Pamětní medaile KVV za jeho příkladnou dlouhodobou sponzorskou činnost pro KVV.

Členy KVV Prostějov byl zvolen výbor klubu na další roční období. Členy se stali kol. Čtverák, Borovský, Jugas, Starý, Hudský, Jáhlová, Zapletal R., Hájek, Jeremiáš a Lejsek. Tímto výborem byl potom zvolen jako prezident kolega Jindřich Starý.

V diskusi se zdravotními vystoupila řada členů i hostů. Kolega Rech přednesl vlastní báseň, kol. Múdrý oznámil, že sněm KVV Slovenska bude hodnotit 10 let jejich činnosti a předal Pamětní medaile kol. Hanákovi a Řepkovi. Kol. Matoušek vydal vlastní knihu, kterou věnoval KVV Prostějov. Kol. Kolář předal Pamětní plaketu kol. Řepkovi a kol. Tuček vedle pozdravů předal i CD s nahrávkou veteránských seskoků nejlepšímu českému účastníkovi této soutěže kol. Starému. Kol. Vondra oznámil, že v jeho novém motorestu vyčlení klubovou místnost pro pražské veterány, a předal dárek v podobě skleněných souprav kol. Starému, kol. Opletalovi, Borovskému, Vernerovi, Bartkovi, Bukáčkovi, Kutfnovi a plk.gšt. Páleníkovi.

Velitel prostějovského výsadkového útvaru ve své zdravotní oznámil, že do konce února bude u jejich útvaru vybudována nová síň tradic, a pozval k její prohlídce. Kolega Hájek seznámil s umístěním členů ASD PARA v hodnocení armádních sportovců. Kolega Hanák předal pozdravy od kol. Kouteckého, Kuby, Šulce a všech dalších členů pražského klubu. Místostarosta města Prostějova pan Pišťák vyjádřil potěšení nad skutečností, že Prostějov zůstává posádkovým městem. Kol. Lorencová projevila radost nad skutečností, že

výsadkáři z celé republiky zůstávají velkou rodinou. Kol. Švrlok oznámil vydání publikace „Výsadkáři na Slovensku“. Kol. Dvořáček tlumočil pozdrav od kol. Mansfelda. Po ukončení oficiální části následovala volná zábava s tancem, ke kterému hrála místní kutálka.

Naše poděkování za dary do tomboly patří všem dárcům z řad členů KVV a zvláště z řad našich sponzorů - Ing. Markovi z podniku MARS Svatka, DT výhybkárně PV, Železárnám PV dále KVV Žilina, veliteli VÚ 3771 PV, KVV Praha, KVV Hradec Králové, a kolegům

a kolegyním jmenovitě Banašík, Starý, Jeremiáš, Lukášek, Zouzal, Požár, Tabareliová, Bartko, Kořínková, Skrbek, Volánky, Petruška, R. Zapletal, Nehera, Jurková, Moravec, Váňa, Lorencová, Řepka, Mánes, Marek, Rimanovský, Skácel, Čtverák, Hájek, Opletal, Steiner, Blažejová, Adámková, Hryc, Dvořák, Jurča, Bučko, Rost.

Tombola byla tedy bohatá, protože v ní bylo celkem 139 cen, z toho mnoho hodnotných, které udělaly výhercům skutečně radost, každý třetí los vyhrával.

PORADA ZÁSTUPCŮ KVV

Před výroční schůzí KVV Prostějov dne 21.1.2003 se sešli zástupci MKVV, aby se vzájemně informovali o činnosti svých klubů a výhledech další práce. Omluvili se pouze kolegové z Písku a Tábora, a tak se mohli vzájemně pozdravit kolegové z Prahy, Bratislavy, Brna, Hradce Králové, Chrudimi, Klatov, Plzně, Liberce, Zlína, Pardubic, Kyjova a Břeclavi.

Z jednotlivých vystoupení vyplynulo, že činnost v klubech je pestrá, většinou vycházející z podmínek jednotlivých klubů a počtů jejich členů. Lépe se jim pracuje tam, kde se mohou opřít o útvary armády jako v Liberci, Prostějově, Chrudimi nebo Klatovech. Jinde spolupracují s místními orgány územní vojenské správy jako např. v Hradci Králové, s policií ve Zlíně a v Praze s Ministerstvem obrany. Dalo by to dlouhý článek jen vyjmenovat různost aktivit i problémů jednotlivých klubů, a tak jen stručně závěry pro další činnost. Pro navázání užší spolupráce mezi kluby zveřejňujeme kontaktní adresy na představitele klubů.

- Jindřich Starý, Dědkovice č. 26, 798 04, Pošta Určice, tel. 723 570 023
- Ing. Josef Hanák, M. Horákové 1321, 160 00 Praha 6,
- František Chlup, Bieblova 9, 613 00 Brno - Černá Pole
- Vasil Chymčák, PhDr., Gagarinova 191, Hradec Králové 500 03
- Jaroslav Chromek, Haškova 937/10, 460 06 Liberec 6
- Eduard Vanderka, K Háječku 231, 397 01 Písek
- Ladislav Banašík, Vlčnov č. 54, 537 01 Chrudim
- Jaroslav Břek, U Letiště 1199, 769 01 Holešov
- František Pospíšek, Luční 4593, 760 05 Zlín
- Alfons Kolář, Dukelská 3997, 760 01 Zlín
- kol. Jeřábek, U Prazdroje 29, 301 52 Plzeň
- Ivo Hořejší, Banická 6, 080 05 Prešov - Solivar, SR
- Ing. Josef Tuček, Veternicová 18, 841 05 Bratislava, SR
- Anton Múdrý, Selezianská 3, 010 01, Žilina, SR
- Antonín Kulíšek, Prusková 483, 339 01, Klatovy III
- Miroslav Bžoněk, Soboňky 43, 696 01 Rohatec (MKVV Kyjov)

Z některých plánů klubů na příští rok uvádíme akce, na kterých by se mohli podílet i členové ostatních MKVV, a to např. Praha - každý poslední čtvrtek v měsíci, v 17,00 hod. pivní potlachy na konkrétní téma při setkání v KLUBU CI-5 ARMY SHOP (viz. Z 29 str. 4, Přátelská výzva). Dále společné setkání výsadkářů 10. - 12. 9. 2004 (viz. 30 - Víte, že č. 13) nebo účast na vzpomínkové akci 18.6.2004 v památný den výsadkářů.

Chrudimští zvou na návštěvu síň tradic (viz. Z 30 - Víte, že č. 7) a pravidelné schůzky členů klubu každou první středu v měsíci (mimo červenec), v zimním čase od 16.00 hod. v létě od 17.00 hod u jejich klubovně.

Klatovští plánují účast na oslavách SNP - výročí Dukly, zájezd autobusem, do kterého by zvali i další zájemce.

Plzeňští uspořádají exkurze do závodu ŠTOK a ŠKODA.

Prostějováci nabízejí spoluúčast v květnu na zájezd do Hořic v Podkrkonoší a v srpnu do Jesenku. Je třeba jen měsíc předem oznámit svoji účast, aby mohly být zaslány podrobnější informace.

Nakonec některé známé termíny hodnotících schůzí v roce 2004 - Prostějov 20.11., Zlín 4.12., Praha 11.12., Liberec 27.11., Chrudim 15.12..

KVV PROSTĚJOV – OBČANSKÉ SDRUŽENÍ VAŠE PŘÁNÍ

Dnem 13. ledna 2004 byl náš klub registrován Ministerstvem vnitra ČR jako občanské sdružení a bylo mu přiděleno identifikační číslo 266 50 355. Koncem minulého roku, 23. října 2003, byl stejně registrován i KVV Praha, IČO 266 44 231. Tento nový stav usnadňuje našim případným sponzorům dotovat některé naše akce, poskytovat subvence, dary i granty. Registrace i nám umožňuje získávat finanční prostředky výnosem z některých našich akcí i publikačních činností. Pokud by i další KVV chtěly získat právní subjektivitu, rádi poradíme. Změnilo se i číslo našeho účtu, které je nyní 188 989 286 / 0300.

kol Starý

Ve Zlíně opět radostně

Zajímavostí výroční členské schůze ve Zlíně je skutečnost, že koncem roku, v tomto případě 29.11.2003, schůzi připravují jako zábavnou akci, zatím co pracovní výroční schůzi organizují následně počátkem dalšího roku. Tak se v měsíci listopadu sešlo 67 účastníků včetně hostů z Prostějova, Prahy, Žiliny, Bratislavy, Plzně a zástupce „Šohajů“ z Kyjova.

Po přednesené zprávě o činnosti kol. Kolářem vystoupili v rozpravě jen hosté se svými pozdravy, a protože se nekonal žádná volba, ihned se rozproudila družná zábava obohacená o prodej 800 losů do tomboly, kde bylo asi 120 cen.

Protože na stolech bylo předem připravené bohaté občerstvení, včetně večeře a nápojů, nikdo se nenudil. Je všeobecně známé, že ve Zlíně nemají daleko k písničce, a tak ty zněly až do konce akce.

Bratislaváci bilancovali

Na VČS dne 29.1.2004 vyhodnotili svoji činnost z minulého roku a schválili plán činnosti na letošní rok. Jednání byli přítomni i zástupci KVV Žilina, Zlín, Prostějov a leteč. Význam rokování potvrdil svojí účastí i J. Čarnogurský. V letošním roce bude jejich pozornost zaměřena především na oslavu 10. výročí založení klubu VV SR, 60. výročí Dukelské operace. Rozhodli se také nechat zhotovit a instalovat bustu Š. Baniče na jeho rodném domě. Pozornost si zaslouží také úkol pokračovat v dosavadní úzké spolupráci s výsadkovými veterány Zlína. V závěru oficiální části byl zvolen nový výbor klubu, v jehož čele i nadále zůstává Ing. L. Hreha. Poté již byl čas až do půlnoci věnován neformálně družné zábavě, vyplněné povídáním, popíjením, zpíváním a tancováním. Ke splnění všech jejich plánů v letošním roce jim popřál hodně zdraví a vytrvalosti zástupce prostějovských výsadkových veteránů kol. Řepka.

PODĚKOVÁNÍ

Mnozí uznávají, že vytištění a potom roze-slání našeho Zpravodaje není levná záležitost, a tak již v loňském roce jsme od mnohých z vás obdrželi příspěvky na tuto činnost

Při příležitosti naší výroční schůze 2003 nám předali další příspěvky kolegové za MKVV Hradec Králové - 1000,- Kč, Chrudim - 400,- Kč, Zlín - 600,- Kč, Holešov 150,- Kč a dále jednotlivci kol. Banašák, Bartůněk, Bučko, Čejka, Dvořáček (600,- Kč), Gallát (200,- Kč) MuDr. Hanák, Ing. Hanák, Hryc, Chlup, Chromek, Klust, Kolář, Kotera, Kubšček, Kubů, Kudrnáč, Kutín, Malovaný, Ondříček, Pospíšek, Šťastný, Vítek, Volanka, Zouzal, Jeřábek, Bláha, Ronda, Šulák, Braun Petr a Pavel (400,- Kč). Poštou jsme obdrželi příspěvky od manželů Plesarových, (200,- Kč), kol. Průchy, Valenty, manželů Opluštilových, Hejdy, Hrušky, Hamana, Kormanika a Muchy. Srdečný dík, vážení kolegové!

USNESENÍ

Dobře připraveného výročního shromáždění KVV Praha dne 13.12.2003 se zúčastnilo 55 členů a zástupci klubů z Prostějova, Chrudimi, Zlína, Liberce, Hradce Králové, Brna a Písku. Ve zprávě o činnosti zhodnotil předseda klubu kolega Hanák plnění hlavních úkolů. Nejvíce úsilí stála výboru příprava registrace KVV a vypracování stanov. Klub byl 23. října 2003 zaregistrován u Ministerstva vnitra jako občanské sdružení. Kolega Juříček jménem všech členů klubu kolegovi Řepkovi za jeho mnohaletou práci pro výsadkové veterány poděkoval a Vendulka Suchomelová přednesla báseň, kterou mu k jeho 70. narozeninám napsal kol. Mrázek. Syn kol. Vondry, Jaroslav, podaroval naše neaktivnější členy krásnými osobními dary.

Protože v průběhu náročné a úspěšné práce se před rokem nově zvolený výbor klubu stmelil, výroční shromáždění ho potvrdilo i pro příští funkční období. Do výboru byl doplněn ještě kol. Plocek.

Závěrem schůze bylo přijato následující usnesení:

- a) zabezpečit nejméně 4 setkání klubu s připraveným zajímavým programem, a to za aktivní účasti maximálního počtu členů
- b) zúčastňovat se společného jednání KVV ČR a SR. Aktivně spolupracovat se všemi místními KVV v České i Slovenské republice a vyměňovat si s nimi aktuální informace. Pravidelně přispívat do Zpravodaje KVV.
- c) podílet se spolu s AČR a ČsOL na organizaci pietní akce, koňané každoročně dne 18.6. k uctění památky hrdinného boje parašutistů skupiny ANTRÓPOID
- d) v součinnosti s ČsOL, ČSBS a GŠ AČR se aktivně podílet na zachování tradic výsadkářů, kteří se podíleli na osvobození Československa a poválečné výstavbě výsadkového vojska
- e) ke zkvalitnění činnosti našeho klubu je žádoucí pokusit se získat finanční dary od různých organizací nebo podnikatelů z řad našich příznivců
- f) pokračovat ve vedení kroniky klubu a doplňování archivu. Do této činnosti zapojit všechny přihlášené zájemce.
- g) pokračovat v tradici blahopřání našim členům při příležitosti významných životních jubileí.

JELI ZA KULTUROU

Koncem minulého roku zorganizoval kol. Starý pro členy KVV Prostějov dvakrát zájezd na divadelní představení do Brna. Poprvé se účastníci zájezdu dobře bavili při komedii „Zkrocení zlé ženy“ od Shakespeara v Mahe-nově divadle a podruhé v Janáčkově divadle na operetě „Země úsměvů“ od F. Lehára. Obě představení se velmi líbila. Je třeba dodat, že zájezdy pro účastníky nejsou ani časově, ani finančně nijak náročné.

Jako každoročně si vzpomnělo mnoho našich kolegů a zaslalo nám svá přání k Vánocům a novému roku nejen výboru KVV, ale adresované všem našim členům. Jedno z nejhezčích, zřymované ve třech čtyřverších, zaslala opět kol. L. Tabarelliová. Středně verš patřil vám všem:

V příštím roce hodně zdraví
plno dobrých nápadů,
výsadkovým veteránům na Silvestra
přejí skvělou náladu.

Poděkování patří všem, kteří si vzpomněli a zaslali svá přání jako kol. Tomanová, manželé Váňovi, kol. Kubšček, Lukášek, Malý, Plesarovi, Hejda, Vanderka, Opluštilovi, Bflek, Ondříčkovi, Jinkovi, Králík, Stavný, Majkut, Mejdovi, Valentovi, Sadlíkovi, Franík, Haman, Hruška, Čejka, Mansfeld, Burger, Banašák, Koutecký, Bflek, Kvasnička, Pišták, Gill, Hanák, Páleník, Dvořáček, Krainová, Honcisek, Kolář, Chromek, Zbořil, Kameník,
Kožíšek, Jurková, Kutín, Janáček, Bukáček, Šťastný, Vykydal, Glatter, Paleček, Kubů, KVV Chrudim, KVV Praha a několik, jejichž podpisy jsme nerozluštili.

VZPOMÍNKA NA JOSEFA ČERNOTU

Dne 24. 10. 2003 byla v Břeclavi odhalena pamětní deska jednomu z výsadkových spoluzakladatelů a velitelů výsadkových jednotek naší armády, plukovníku Josefu Černotovi.

Stalo se to dva roky po jeho smrti a tohoto aktu se zúčastnila mimo příbuzných i řada veteránů našich regionálních klubů, představitelé veřejného a politického života, armády, Svazu bojovníků za svobodu a občanů Břeclavi. Poděkování patří především našim kolegům z KVV Chrudim a jejich předsedovi kol. Banaškovu, kteří v součinnosti s velením 43. výsadkového mechanizovaného praporu zorganizovali a zabezpečili tuto akci. Pamětní desku zhotovil kol. Jeremiáš z KVV Prostějov.

K osobě plukovníka Černoty je nutno připomenout, že svým přesvědčením, svojí činností v boji proti fašismu, jak ve Francii, ve Velké Británii, po vysazení se skupinou VOLFRAM v roce 1944 v Beskydách, tak i svojí úlohou a příkladem při zakládání výsadkových jednotek po roce 1947, se již za svého života stal legendou.

V našich myslích a vzpomínkách zůstane navždy. *kol. Starý*

DEN VETERÁNŮ

Ve všech posádkových městech se dne 11. 11. organizuje vzpomínkový akt na všechny ty, kteří položili život za naši vlast v obou světových válkách. V Prostějově se tohoto aktu zúčastnila i delegace našeho KVV, která položila kytici květů spolu s ostatními delegacemi k památníku obětem válek na centrálním prostějovském hřbitově. Akce na úřadu vojenské hudby organizoval velitel posádky a kromě starosty města pana Tesaře krátce zhodnotili význam této vzpomínkové akce i někteří vedoucí dalších delegací. Státní hymnou byl tento akt ukončen. Delegace města potom ještě položila kytice květů na všechny hroby generálů, kteří jsou na prostějovském hřbitově pochováni.

VZPOMÍNKA NA JANA TISOVSKÉHO

Loňského roku uplynulo padesát let, co jsem ukončil vojenskou základní službu u výsadkového vojska. Absolvoval jsem ji v letech 1951-53 pod velením Jana Tisovského. Jemu chci věnovat tuto vzpomínku z dob nejkrásnějších mladých vojenských roků. I když jsem se s ním po celý zbytek života nenesetkal, stále jsem na něj vzpomínal jako na správného chlapa, vojáka a komunistu.

Před nástupem na vojnu jsem měl již 25 eskoků a s Julkou Duckým jsme měli být v budoucnu instruktoři para výcviku. 1. října 1951 nastal námi dlouho očekávaný termín nástupu na vojnu a my s Julkou jsme přicestovali v dopoledních hodinách do Zákup. Byli jsme zařazení k průzkumné četě velitelské roty.

Za údajný přestupek jsme hned v prvních dnech s Julkou „vyfasovali“ 5 dní po službě. V base nás večer kontroloval dozorcí vojskového tělesa, který se nám druhý den představil jako poručík Jan Tisovský, nový velitel průzkumné roty, který právě nastoupil službu po absolvování vojenské akademie. Dozvěděli jsme se, že byl i příslušníkem 2. paradesantní brigády a osvobozoval naši republiku se Svobodovou armádou.

Další den jsme měli taktickou přípravu. Na cvičišti jsme dostali za úkol vykopat okop pro ležícího střelce, následně pro klečícího a nakonec i stojícího. Protože jsem byl kulometčík a Julka můj nabýječ, měli jsme nejtěžší úlohu, neboť naše okopy musely být ve tvaru „L“. Přesto ve všech třech případech jsme byli z čety nejrychlejší. Také v tělesné přípravě, kde jsme šplhali na laně a prováděli shyby na hrazdách, jsme měli nejlepší výsledky. Při večerním rozkaze nám bylo přečteno, že na návrh velitele čety poručíka Tisovského nám velitel praporu udělil pochvalu a v dalším článku nám byl odpuštěn zbytek trestu.

Gen - vojáci výsadkáři

V deníku Mladá fronta dnes vycházel delší doba tzv. GEN – ELITY NÁRODA. Domníváme se, že také my máme mezi sebou osobnosti, které se co do morálních, odborných a dalších vlastností vyrovnají „ELITĚ“. Mnoho našich kolegů jsme ve vzpomínkách na ně již představili. Ještě je však velká řada těch, o kterých jsme dosud nezveřejnili žádnou informaci, a přitom se do historie výsadkových jednotek zapsali nesmazatelným písmem. Právě jim bude věnována tato rubrika. Nebudou to žádné podrobné autobiografie, pouze připomenutí osobností. Uvítáme vaše připomínky a hlavně konkrétní náměty. Představujeme první příspěvek:

plukovník v.v. Miroslav Pelc * 7. 3. 1924

S parašutisty se svým způsobem setkal již na obchodní akademii. Ta byla v Praze, naproti pravoslavnému kostelu v Resslově ulici. Pár dnů po tragédii jej jako studenta této akademie poslalo gestapo do Magdeburgské zbrojovky. Tu když Angličané rozbombardovali, utekl a šťastně se vrátil do Prahy.

Na této akademii po válce odmaturoval, ale syn důstojníka, ruského legionáře, musí být přece voják. Absolvoval Vojenskou akademii v Hranicích a u 33. pluku Doss Altos v Chebu dlouho nepobyl. Armáda hledala dobrovolníky k výsadkářům, a tak 15. dubna 1948 stál s povolávacím rozkazem, s kufrem v ruce a ve vy-

krátce po ukončení výcviku v přijímači jsme vykonali slavnostní přísahu a pak začal tvrdý výcvik zaměřený hlavně na tělesnou zdatnost, boj zblízka, taktickou a vzdušnou přípravu. Vedle tvrdého výcviku jsme však vykonávali i takové práce, jako bylo škrabání brambor pro kuchyň nebo drhnutí parketových podlah na zámečku v Zákupech. Tato práce nás příliš nebavila. Náš velitel si však pro nás vymyslel něco zajímavějšího - pochod s lehkou polní na 100 km. Jedno ráno jsme s psími na rtech vypochoďovali z kasáren v sychravém počasí, kdy bylo již po kotnisky napadeného sněhu. Naše četa šla a šla. Když po 50 km přišel dlouho očekávaný povel - volno, odpočinek, hned jsme se všichni posadili do sněhu a za chvíli skoro všichni usnuli od únavy. Netrvalo to však dlouho a vzbudily nás výbuchy dělobuchů a zanedlouho jsme opět stáli seřazení a nabrali směr kasárna, což se nám zdálo neuvěřitelně daleko. Po absolvování asi 20 km jsme zastavili u osamocené hospůdky a dostali volno. I když byla hluboká noc, velitel vzbudil majitele a my jsme si mohli koupit malé občerstvení. Když jsme k ránu přišli utahaní před kasárna, velitel dal povel k pochodu pořadovým krokem. Všichni jsme se probrali z únavy a přes bránu kasáren jsme přešli jako na přehlídce.

Poručík Jan Tisovský nás všechny v čety připravoval na střelecké závody ze všech zbraní, které jsme měli přidělené. Všem osobně zbraň nastřeloval. Já jsem ho však požádal, aby mi s hledím a muškou nehýbal, že znám, jak kulomet střílí, a že všechny cíle zasáhnu. Později jsme odesťovali na celarmádní střelecké závody do Bruntálu. A výsledek? Poručík Jan Tisovský byl povýšen na nadporučíka, protože sám se stal nejlepším střelcem z pistole, já jsem obsadil první mís-

cházkové uniformě u brány kasáren v Zákupech. Co se ale přihodilo? V kasárnách nikdo, všichni byli na výcviku. „Jen v Armě, pane poručíku, je nadporučík Černota,“ hlásil strážný. Adept výsadkářství postavil kufř u dveří Army a v pozoru hlásil příchod. Černota přijal hlášení a natáhl ruku, Pelc taky - a dostal ránu na solar, až se mu bolestí a vztekem zatmělo před očima. V první reakci kopl do holeně před sebou a instinktivně vyletěl z prodejny. Černota za ním, jenže zakopl o kufř, natáhl se, ale hned byl na nohou a hnal se za Pelcem, jako bůh pomsty. Doplatila na to ta parádní uniforma vyválená po zemi.

Tak proběhl nástup poručíka Pelce k 71. pluku výsadkového vojska. Po absolvování výcviku se stal instruktorem Výsadkového učiliště ve Stráži pod Ralskem, ale brzy si ho plk. Paleček vytáhl na ministerstvo do operačního oddělení velitelství výsadkového vojska. Pracoval na zpracování všech cvičení tehdejší doby.

V březnu 1951 se stal posluchačem vševojskové fakulty Vojenské akademie v Praze. Po jejím absolvování v říjnu 1955 se vrátil ke své práci na operační oddělení výsadkového vojska, tentokrát jako jeho náčelník. Když pak bylo velitelství výsadkového vojska zrušeno, skupinu výsadkářů (kromě Pelce to byli pplk. Mrázek, pplk. Rusnák a mjr. Krška) převedli na Správu bojové přípravy. Zabezpečovali tam záležitosti zbytku výsadkových vojsk, konkrétně 22. výsadkové brigády. Nakonec v roce 1972 zůstal v SBP už jen plk. Rusnák a

to ve střelbě LK - 26 a můj nabýječ Julka zvířel ve střelbě ze samopalu. Také naše družstvo bylo nejlepší v bojové střelbě, stejně tak i v bojové střelbě čety.

Krásným zážitkem z vojenského života byla i naše účast v sestavě výsadkového vojska na přehlídce 9. května 1952, kde jsme pochodovali před nejvyššími představiteli našeho státu.

V roce 1952 se také uskutečnilo u výsadkového vojska několik dalších úspěšných akcí. Připravovali jsme se na největší hromadný výsadek v Československu. To jsme byli ubytováni v Praze - Ruzyni, odkud jsme přejezdili na letiště ve Kbelích, kde jsme měli starty a nalétávali nad letiště v Ruzyni, kam byl právě na závěr uskutečněn tento největší výsadek z 18 DAKOT. Přitom se mi stala nemilá příhoda, když do mého otevřeného padáku naletěl další výsadkář, který měl přehozené šňůry přes vrchle. Proletělými můj šňůrami, já jsem ho částečně přidržel, a tak jsme spolu bezpečně přistáli. Tento voják byl hned na letišti povýšen na svobodníka a mně přišlo líto, že si mne nikdo ani nevšiml.

Náš velitel průzkumné roty Jan Tisovský byl velmi přísný a náročný, ale dovedl ocenit dobré a výtečné výsledky, za které jsme získávali pochvaly v útvarových rozkazech. Vzpomínám ještě na jedno taktické cvičení nedaleko kasáren, kde jsme prováděli násilný přechod přes potok. Vyslali jsme průzkumníky, kteří povallili odpálením trhavinou strom přes potok, a my jsme se po něm rychle přesunovali na druhou stranu. Celá průzkumná četa přeběhla rychle na druhý břeh a dál pokračovala v plnění úkolů. Výsledek byl opět výtečný, úkol splněn, a tak velitel kolektiv pochválil. Na odměnu nejlepším jednotlivcům a kolektivům nikdy nadporučík Tisovský nezapomněl. Dovedl se vžít do duše vojáků a za to jsme jej měli všichni rádi.

Zpracováno podle příspěvku kol. J. Fagana

plk. Pelce umístili do funkce náčelníka Městské vojenské správy Praha..

A přeci ještě jednou mu výsadkáři pohládili srdce. To když Francouzi pozvali na své mistrovství armádní sportovní družstva např. z USA, SSSR a dalších států a také naše ASD, ještě původní družstvo, které jim to samy všem natřelo. Američané z nich tahali rozumy, jak trénují, což to mají za padáky atd.. Byl tam s nimi tenkrát jako vedoucí plk. Pelc a byl velmi pyšný.

V roce 1980 došlo k poslední změně v jeho kariéře, šel do důchodu. Jak se to stává, ovdověl a po dvou letech vdovství se oženil. Jeho o 25 let mladší žena Zdena mu dala modrookou holčičku Mirku, které je dnes 14 let.

A protože má právě velké kulaté narozeniny, gratulujeme mu. *kol. Minkewitzová*

NA VZDUCHOVKOVÉ STŘELNICI

Veteráni z MKVV Písek se sešli koncem října minulého roku na vzduchovkové střelnici Střední lesnické školy v Písku, kam je pozval jejich kolega Eda Mayer, který ve škole pracuje jako vychovatel a trenér. Účastníci se obdivovali zbraním - vzduchovkám, z nichž některé byly v ceně až okolo sta tisíc korun.

Kolega Vanderka se zúčastnil soutěže ve střelbě ze samopalu „Škorpion“ o pohár velitele 18. krajského velitelství v Č. Budějovicích a byl se svým výsledkem i umístěním spokojen. Střelba ani po třiceti letech nezapomněl.

Víte, že ...

1. Výbor KVV Prostějov rozhodl udělit kol. A. Strnadovi Zlatý odznak KVV za dlouholetou nepetržitou organizátorskou a řídicí činnost 34-členné skupiny výsadkářů z velitelské roty kpt. Geprta. Splnil všechny podmínky pro jeho udělení. Návrh podal kol. M. Vojtěch. Než došlo k předání odznaku, kol. Strnad zemřel, a odznak zůstal u MKVV Liberec, který zajistí předání in memoriam.

2. V září minulého roku došlo k 10. jubilejnímu setkání MKVV Klatovy. Tento klub bývalých příslušníků výsadkového praporu 11. msp je složen z osmi místních a sedmi „přespolních“ výsadkářů veteránů. Na setkání tradičně zavzpomínali na nejšíť kolegy a položili i kytičky pohřbeným na hřbitově v Klatovech. Usnesli se na zaslání ročního příspěvku 100,- Kč na zhotovení výtisku Zpravodaje.

3. Průzkumníci sloužící v letech 1962-66 se každoročně setkávají u jednoho spolubojovníka. Setkání v dnech 29.8. - 31.8.2003 bylo na Valašsku, kde bydlí J. Cabák a J. Hamanček. Setkání v Zubří mělo za cíl seznámit účastníky s prostředím a památkami Valašska. Všem deseti přítomným se celé setkání líbilo a těší se na další v roce 2004, které bude v Praze.

4. Prostějovští „Dukláci“ po úspěchu na mistrovství světa ve Francii ještě koncem září v roce 2003 získali ve švýcarském LOCARNU další bronzovou medaili v závodech Evropského poháru v přesnosti přistání družstev. Druhé družstvo Dukly mezi 35 soutěžícími družstvy se umístilo na sedmém místě.

5. Dne 21.11.2003 bylo MO ČR provedeno vyhodnocení nejlepších armádních sportovců za rok 2003. O tom, jak úspěšně si vedli parašutisté z prostějovské Dukly, svědčí to, že na třetím místě, jako nejlepší sportovec, se umístil Jiří Gečnuk se 193 body, mezi armádními trenéry na pátém místě mjr. Jiří Blažko, jako druhý mezi juniory ppap. Libor Jiroušek, mezi malými kolektivny na třetím místě družstvo parašutistů z mistrovství světa 2003 Gečnuk, Vedmoch, Jurča, Tábor, Jiroušek a ASO parašutismu na čtvrtém místě.

6. Rtm. Hynek Tábor je novým českým a světovým rekordmanem v přesnosti přistání, když na mistrovství světa v roce 2003 12x v jednom sledu za sebou pokofil nulu.

7. Nový výbor KVV Prostějov v čele s kolegou Starým zahájil svoji činnost tím, že klub zaregistroval jako občanské sdružení na ministerstvu vnitra.

8. MKVV Kyjov změnil svůj název na Mezinárodní klub výsadkových šuhajů Kyjov. Tuto skutečnost oznamují jako prohlášení o svém skutečném životním elánu, což nám napsal jednatel Svatopluk Kudláč z Kyjova.

9. Koncem roku 2003 měly aktivní zálohy AČR 282 příslušníků, tedy těch, s nimiž byly sepsány příslušné dohody. Mimo to bylo evidováno dalších 800 žadatelů. Armáda chce mít během pěti let v aktivních zálohách kolem 3700 osob. Jejich základní povinností bude absolvovat 18 dnů cvičení za rok, přičemž 8 dnů připadne na víkendy. (AR 22)

10. Od soboty 5. října 2003 začaly v kraji vznikat krajské organizace Sdružení veteránů České republiky. Členy této organizace mají být vojáci, kteří prošli operací Pouštní bouře nebo se zúčastnili misí UNPROFOR, IFOR, STOR, KFOR. Do konce roku 2003 se v těch-

to misích vystřídalo více než 10 000 příslušníků AČR. Účastníci těchto válečných a riskantních operací se mají stát pokračovateli a nositeli novodobých legionářských tradic. (AR 22)

11. Na návrh MKVV Plzeň udělil výbor KVV Prostějov v prosinci 2003 Zlatý odznak kolegovi Ladislavu Čižmírovi, jednateli KVV Plzeň, kolegovi Miloslavu Jeřábkoví, předsedovi KVV Plzeň a na návrh MKVV Brno Zlatý odznak kolegovi Ivanu Kutšovi z MKVV Brno. Bylo konstatováno, že všichni tři splňují v celém rozsahu kriteria pro jeho udělení.

12. Armádní sportovní oddíl Dukla - PARA po jednání na ministerstvu obrany a školství dostal garanci finančního zajištění jeho činnosti na letošní rok i přesto, že parašutismus není olympijským sportem.

13. Chrudimští kolegové budou instalovat pamětní desku veliteli 1. praporu 2. čs. paradesantní brigády generálovi Stanislavu Uchytlovi, který byl 3x vyznamenán Čs. válečným křížem a Francouzským válečným křížem za jeho bojové zásluhy ve 2. sv. válce.

14. V souvislosti s ukončením vojenské základní služby a některými dalšími změnami v oblasti branné povinnosti připravuje resort armády znění nového branného zákona.

Za kolegou Štětkou

V Plzni, která byla také jeho rodištěm, zemřel 13. srpna 2003 ve věku 78 let kolega Adolf Štětka, voják tělem i duší. Ti, kteří s ním sloužili, vědí, že stál u zrodu výsadkového vojska naší vlasti, u zrodu 71. pěšího praporu čs. parašutistů. Absolvoval 1. přeškolovací kurz v říjnu 1947 ve Stráži pod Ralskem a pak velel 1. padákové rotě v Zákupcích. V přeškolovacích kurzech výsadkového vojska vycvičil řadu dalších důstojníků. Naposledy velel tankovému pluku ve Střelbě.

Kolega Jiří Beneš, který sloužil u 1. roty 71. pvpr a později si s kolegou Štětkou dopisoval, nám zaslal úryvek z jednoho jeho dopisu: „...ke starodávným časům, na které vzpomínám, chci podtrhnout roli pradávných zbrojníků elitního vojska. Nutno přiznat, že šlo o dobu jedinečnou, která neměla v době míru obdoby. Cvičení naplněná samými riziky při přepadech a zdolávání překážek, vše pod ostrou střelbou a výbuchy trhavín. Vycvik se nelíšil od skutečného boje - pouze zaměřen bylo nepatrně stranou a výbuchy trhavín poněkud předčasné nebo opožděné. Seskoky do lesa, vesnic, či do jezera a úmorné pochody podle azimutů. Přepad s následným indiánským pochodem a jídlem v podobě borůvek a brusinek s útěchou, že až budeš na základně Ta však byla obyčejně obsazena „nepřitelem“, a tak opět útek a kufrování - rychlejší než smrt! Rizika tehdy závisela na spolehlivosti kamaráda a kamarádův život závisel na tobě, či spolehlivém příteli. A podtrhuji, že vždy to vše probíhalo bez rozdílu hodnot, kdy jeden znamenal to, co druhý. To vlastně tvořilo ten vzácný vztah v elitě vojska, na který každý vzpomínáme a dnes je každý z nás vděčný, že právě toto prožíval, že byl u toho, o čem druhý nemá ani ponětí, že existuje. A jen nás několik ještě spojují tyto prožitky. Byli jsme „má první rota.....rychlejší než smrt!“

Na Ádu Štětku jménem těch, kteří ještě zůstali z 1. roty 71. pvpr, a všech, jež ho znali, vzpomínám s úctou.

Jiří Beneš

Veteránské vinobraní

Koncem října 2003 se konalo v pořadí již třetí, a předem nutno říci velmi vydařené, veteránské vinobraní Prostějováků. Uskutečnilo se v restauraci Panel na Plumlovské přehradě v režii kol. Starého a jeho manželky. Večer dobré nálady byl zahájen již při příchodu. Ve dveřích restaurace kol. Starý totiž nabídl káfešek ohnivé vody, jako vitaminový šok. Po správně ostrém guláši chutnala LÍTOVEL i těm, co až dosud byli zapřísáhlými nepřáteli pivního moku. Protože tentokrát z objektivních příčin chyběli vyhlášení baviči, zůstalo více prostoru pro vzájemné besedování, zpěv z plna hrdla pod taktovkou dědkovického harmonikáře Ládi Nedbala a v závěru i na bujaré tancování. Proto také byla většina proti vyhlášenému ukončení akce, a tak se prodlužovalo. Vyznamenaly se ženy účastníků, když skoro každá přinesla s sebou nějakou lahůdku na zub. Bylo toho tolik, že i při vynaloženém maximálním výsadkovém úsilí zůstalo při ukončení na stolech ještě hodně těchto dobrot. Veteránské vinobraní se stává jednou z nejoblíbenějších akcí našeho klubu. Těšíme se již na příští v roce 2004.

kol. Řepka

Parašutistická příprava

Zrušení základní vojenské služby v naší armádě s sebou přináší spoustu změn. Vojáci základní služby byli zásobárnou potencionálních reprezentantů členů Dukly Prostějov - PARA. Jak to budeme dělat, když základníci nebudou? Odpověď byla jednoduchá. Musíme si zajmout o sportovní parašutismus najít a vychovat sami. Byl vypracován projekt. V Dukle si vzal jeho realizaci na starost nejstarší instruktor sportu Ivan Hovorka. Talenty pomáhal vyhledávat učitel tělesné výchovy V. Leitgeb ze Základní školy v Melantrichově ulici v Prostějově. Představitelé prostějovské radnice poskytl potřebnou finanční částku. Dvakrát týdně se scházeli žáci základních a středních škol, chlapci a děvčata ve věku 7-17 let, v tělocvičnách škol na Melantrichově a Brněnské ulici.

Od června další výcvik probíhal na Dukle a vojenském výsadkovém cvičišti. Ti, kterým bylo 15 let a kteří vydrželi poctivě navštěvovat tréninky, se dočkali vytuženého cíle. Za odměnu mohli odjet společně s deseti nejlepšími parašutisty, kteří se nominovali na mistrovství světa v září do Francie, na poslední přípravné soustředění na letiště do Moravské Třebové a mohli absolvovat svoje první tři seskoky padákem.

Před tím parašutistická instruktorka prostějovského AERO-klubu Hanka Moudrá udělala s kluky závěrečné celodenní školení s přezkoušením. Prostějovský AERO-klub zapůjčil cvičné padáky s kvalitními zabezpečovacími přístroji a jelo se do Třebové.

Z letadla parašutisty vysazoval mistr světa v seskocích padákem z roku 1994 Jan Wantula. Seskoky proběhly bez větších problémů. Absolvovali je všichni a byla velká radost a euforie. Všichni chtějí skákat dál, všichni chtějí do Dukly mezi reprezentanty.

Do Dukly však vede dlouhá cesta plná dřiny.

Trénink skupiny mladých adeptů, v tělocvičně 2x týdně, pokračuje i letos. Z původní party však zůstalo jen několik zájemců, a tak by organizátoři jejich počty rádi rozšířili.

důst. Blaška

Setkávání veteránů ve Starých Splavech

Je to už více než deset roků, kdy se trvalým místem setkávání starých para veteránů z let 1947-50 staly Staré Splavy u Máchova jezera.

Pravda, tyto srazy byly uskutečňovány i dříve. Podíváme-li se do historie, zjišťujeme, že první z nich se konal na přelomu šedesátých let, a to přímo ve městě zrodu výsadkových jednotek v Zákupcích. Podle dostupných pramenů se sešli z popudu příslušníků druhé rot, které kdysi velel důstojník Mansfeld „staří zbrojnoši“.

Po úspěchu tohoto prvního setkání následovalo setkání v Liberci r. 1983, v Dolní Lomné u Jablunkova r. 1984 a v Brně na přehradě r. 1985. Škoda jen, že o těchto setkáních již víme jen velmi málo, přestože každé z nich mělo svoji neopakovatelnou atmosféru, ale také svoje tahouny, kteří toto setkání pracně zajišťovali.

S velmi rychle rostoucím počtem účastníků bylo nadále téměř nemožné zajistit takové prostory či podniky, kde by bylo možné sněmovat, stravovat se i nocovat. Hlavně pak finanční požadavky majitelů podniků byly naprosto nepřijatelné pro kapsy veteránů.

Od devadesátých let se počaly tvořit regionální kluby výsadkových veteránů, které ve velké většině sdružovaly výsadkáře mladšího věku. Začalo se proto uvažovat o založení nějakého prestižního klubu. Na popud Přemka Svazila a za přispění manželů Plesarových se začalo jednat o uskutečnění větších akcí, kde by se scházeli staří para veteráni, kteří se podíleli na budování výsadkových jednotek v letech 1947-50.

Na podzim 1992 se sešel u Plesarů v České Lípě tzv. užší výbor, na kterém se dohodlo, že plánovaná setkání se budou konat v rekreačním středisku Borný ve Starých Splavech. Výbor byl následně rozšířen o kol. Mansfelda, Kaplana, Hampla a Andrejska.

Na podzim roku 1993 se zde uskutečnilo první setkání. Hned napoprvé se vydařilo. Spolu s pozvanými veterány z Prostějova se sešlo celkem 150 účastníků.

Původně se tato setkání konala jednou za dva roky, avšak pro nevědní zájem a všeobecnou spokojenost, hlavně pak na výslavné přání samotných veteránů, se tyto srazy nyní konají každý rok na počátku června.

Je nutné poznamenat, že původní užší výbor velmi brzy zanikl a veškerá organizace zůstala ležet a dosud leží na bedrech manželů Plesarových za ideového přispění kol. Mansfelda.

Co všechno mají za úkol? Zajištění termínu, tisk a rozeslání pozvánek a jejich zpětné soustředění, citlivé rozdělení účastníků do jednotlivých chat, a to s ohledem na manželské páry, na stálé kamarádky party atd.. Zajištění lůžkovin, potřebných zásob potravin, sestavení jídelníčku na tři dny, ale také vypracování a zajištění programu. Jako laik v této problematice jsem jistě zapomněl na mnoho dalších věcí, které musí manželský pár Plesarových vykonat pro zdar našeho setkání. A oni to dělají rádi, vždyť jsou jedni z nás. Za všechno jim, ale také jejich synovi Mirkovi a jeho ženě Vlastě, musíme ze srdce poděkovat všichni my, kteří jako hosté přicházíme k hotovému.

kol. Miloš Hledík

Museli jsme se rozloučit

Dne 20.8.2003 jsme se zúčastnili rozloučení s kol. Adolfem Štětčkou ve velké obřadní síni ústředního hřbitova v Plzni. Kolega Štětka celý svůj život zasvětil čs. armádě. Stál u vzniku elitních jednotek výsadkového vojska, podílel se na výcviku tisíců vojáků naší armády, kterým zůstane jeho jméno v paměti. Vzpomínat budeme i my vojáci, praporečníci a důstojníci klubu výsadkových veteránů, kterým odešel z jejich řad kolega, zkušený výsadkář a aktivní člen. Smuteční obřad byl ukončen za zvuků „Večerky“ a vojenských poct veteránů.

V době, kdy „Z.30“ byl v tisku, naše delegace dvakrát vyjžděla za hradeckými kolegy, aby s nimi splnila smutnou povinnost rozloučit se nejdříve s kolegou Jaroslavem Šindlerem. Ten začal u výsadkových jednotek od pěky. Mezi všemi výsadkáři se stal známým jako velitel velitelské rot 72. vppr a zvláště později jako „průzkumák“ brigády. Zkazky o něm budou ještě dlouho kolovat mezi jeho současníky. Rozloučení proběhlo dne 9. 10. 2003.

Druhým byl kolega Zdeněk Kaplan, který stál u kolébky československého parašutismu. Naši vlast proslavil jako člen skupiny, která utvořila 1. světové výškové rekordy v seskoku padákem i jako mistr světa v parašutismu a mnohonásobný reprezentant ČSR. Až do své smrti byl aktivním členem MKVV Hradec Králové. Jeho velká popularita se projevila v mnohočetné účasti těch, kteří se s ním přišli

Dokonalé utajení

Na počátku 2. světové války před úhrozbou spojeneckých náletů na Brno dali rodiče moji manželku jako osmileté děvče bydlet k babičce. Ta žila v malém domku na okraji vesničky Urbanov, nedaleko Telče.

Jednoho dne z jara v roce 1942 babička, jako vždy k večeru, začala připravovat do tašky různé jídlo a pak přikázala vnučce, aby neopouštěla kuchyň, že odchází poklidit kozy. Důvtipné vnučce po určité době bylo divné, proč odchází s jídelnem v tašce, když kozy žerou trávu a seno. Babičky se však nezptala. Jednou večer po zalehnutí, bylo slyšet na půdě slabý dupot a šramot. Ten babička okamžitě objasnila slovy: „Vidíš, zase je tam ten kozel. Nesmíš tam chodit, mohl by tě shodit se schodů!“ To se pak několikrát opakovalo, až jednou „kozol“ zmizel.

Počátkem šedesátých let, když se naši malí synové rozhodli propátrávat chaloupku, manželka je nekompromisně poučovala o zákazu lezení po strmých dřevěných schodech na půdu a použila i poučku o kozlovi. Babička seděla v kuchyni u kamen a smála se s poznámkou: „Ty si to pamatuješ?“ a nic víc opět neřekla.

Léta opět plynula. V roce 1972, po skončení vzpomínky při třicátém výročí seskoku výsadku OUT DISTANCE u OŘECHOVA, přijeli ke strýcovi tři pánové, kteří chtěli babičce poděkovat za poskytnutou péči a ubytování výsadkářům. Ta však již byla po smrti. Návštěva tedy předala strýci na památku dar původně určený pro babičku. Bylo to šest skleniček s emblémem padáka a nápisem Ořechov. Strýc nám asi po roce tento dar předal jako památku na babičku a současně nás seznámil s některými událostmi z té doby. Babička dokázala během svého života před všemi tuto válečnou činnost naprosto utajit.

Při ověřování této historie jsem se pozastavil nad tím, že rtm. Čurda, který byl v této výsad-

naposledy rozloučit dne 20.10.2003. Jeho odchod jej nevymaže z paměti těch, kteří ho znali jako skromného a přátelského sportovce a legendu sportovního parašutismu.

Kolega Karel Holý, vystudovaný finanční náčelník, dlouhá léta hlídal pokladny výsadkových útvarů. Byl samozřejmě i aktivním výsadkářem, a proto se také zapojil do činnosti klubu výsadkových veteránů v Praze. Pražští kolegové se s ním také dne 14.11.2003 ve Strašnicích rozloučili. My, kteří jsme se s ním znali, budeme na něho vzpomínat.

Kolega Karel Horálek svoji výsadkovou kariéru zahájil u 65. vppr a více než 20 let byl aktivním výsadkářem. Proto se také hned po zahájení činnosti KVV v Prostějově zapojil do naší práce a několik let působil jako pokladník našeho klubu. Těžké onemocnění jej později na delší dobu vyloučilo z aktivní činnosti v našem kolektivu, ale byl stále s námi v kontaktu. Proto jsme se s ním 17.12.2003 v prostějovské obřadní síni s pohnutím loučili.

Hlavní organizátor „Super veteránů-Geptrovců“ kolega Antonín Strnad se sice dozvěděl, že mu byl za jeho aktivní činnost v jejich klubu udělen Zlatý odznak, ale již pro vážné onemocnění jej nemohl převzít, protože 17. prosince 2003 odešel na věčnost ve věku 75 let. Jeho kolegové - kamarádi na něho budou s úctou vzpomínat.

ce a později zradil, neudal gestapu i naši babičku. Bylo mi sděleno, že tento zrádce a slaboch občany, kteří přímo jemu poskytli pomoc, neprozradil! Je také možné, že nevěděl, kde se nachází, a kdo jim pomoc poskytuje.

kol. Janků

Naše výsadkářská hymna

Tato hymna vznikla v roce 1947 ve Stráži pod Ralskem. Autorem slov i melodie byl por. vys. Jaroslav Mladý, v té době frekventant 1. přeškolovacího para kurzu ve Stráži pod Ralskem. Původně pochodová píseň se stala hymnou všech čl. výsadkářů.

Cituji slova velitele 22. vb, plk. vys. v.v. Františka Mansfelda: „Jarda ji tvořil v listopadu 1947 a hned se ujal u všech členů kurzu i mužstva obsluhy. Jsem přímý účastník tvorby autora, která se odehrávala na naší světnici, kde bylo ubytováno asi 15 mužů, a autora jsme hned kritizovali i podporovali. Pro představu - Jarda, když ho opouštěla „tvůrčí síla“, žádal ostrou střelbu z pistole okolo jeho postavy, to jsem obstarával já, z bezpečnostních důvodů na světnici jen z pistole DUO 6,35 mm. Byly to krásné chvíle a Pepíkovi Černotovi, jako veliteli para kurzu, to nijak nevadilo a nepřipadalo divné. Tak se zrodila naše hymna, která žije a bude žít, pokud budou žít Palečkovy a Černotovy děti.“

V dalším vývoji, po vzniku 22. vb, která měla v organizaci brigádní hudbu - v roce 1954, se ujal zpracování notového partu nový kapelník npor. Jan Holoubek. Také mírně upravil text: ... nad svahy hor ... jak hejna sokolů ... dělá nás krok ... to byly změny.

Původní text měl pouze dvě sloky: duní stroje ... a tam, kde výheň ..., třetí a čtvrtá sloka: Žižkův odkaz ... a teď zbraně bijí ... vznikly postupem času. Kdo je složil? Pamětníci ozvěte se! Autor hymny je Mladý, zemřel 2002.

saznamenal V. Koutecký

POKRAČOVÁNÍ Z VYPRAVĚNÍ KOL. FR. JURAČKY

Byl jsem již rok v Zákupcech a čekal povýšení na desátníka, což se stalo 1. října 1950. Nebyl jsem však ustanoven do funkce velitele družstva, a tak jsem se přihlásil u správy budov jako kamnář, i když jsem tuto práci nikdy nedělal. Dostal jsem za úkol v pěti místnostech v přízemí zámku, kde se připravovaly ubikace pro nováčky, abych našel komín a udělal díry pro zabudování kamen. Poklepelem na omítku ve výši dvou metrů jsem zjistil, podle dunivého zvuku, že se tam nachází komín. Opravdu po vysekání zdíva jsem vždy objevil díru. Po týdenní práci jsem mohl informovat náčelníka správy budov, že úkol je splněn, že díry do komínů jsou připraveny. Po přivezení kamen značky "CLUB", patřičného počtu rour, kolen a objímek jsem je bez prodlení instaloval, hnán příslibem zvláštní dovolené za splnění úkolu.

Vše bylo připraveno. Ve všech kamnech určité množství papíru, třísek a dřeva. Správce

budov přišel osobně vyzkoušet, jak to bude hořet. Sám podpálil kamna v první místnosti a zvolal: „Hurá, hoří.“ Tah to mělo tak silný, že pomocník nestačil přidávat dřevo a uhlí. Totéž se ihned opakovalo ve druhé místnosti. Za krátkou chvíli však nastala v patrech panika. Dozorčí pískali na píšťalky, velitelé udělovali rozkazy k evakuaci, vojáci nasazovali plynové masky, ve všech místnostech plno dýmu. Ten se tam valil větracími otvory. Kamna v přízemí byla totiž zabudována do větracích šachet a ne do komínů.

Jak to dopadlo? Kamna byla rozebrána, já přišel o opuštěný a teplé místo samozvaného kamnáře.

Měl jsem však štěstí. Jako průmyslovák hlásící částečnou znalost psaní na stroji jsem se stal vojenským úředníkem. To psaní na stroji jsem si vymyslel, a tak jsem se potom hodně snažil zvládnout psaní alespoň dvěma prsty.

Samostatnou kapitolou vojenského života

pro nás bylo zavedení nových řádů ministrem Čepičkou. Nastalo mnoho problémů. Provičování rozleňování tvarů jednotek podle nových povelů se nám zdálo zbytečné. Zajídal se nám polední odpočinek na lůžku, kdy jsme museli zůstat postele a ležet hodinu v nočních košilích a potom opět slát. Vrcholně nesympatické bylo večerní čepobití, kdy celý útvar před večerkou nastoupil a potom za zvuku reprodukované hudby pochodoval okolo nádvoří. Vadilo nám, že po této procházce nebylo dost času na večerní hygienu a při večerce museli být všichni pod dekami. Nakonec i při tom všem jsme nepěstali být výsadkáři.

„Budeme všichni vzornými vojáky,“ to se stalo heslem dne. Vzpomínám, že se skutečně ujalo a v rotách se akce Vzorný voják hodně rozmohla. Podmínky plnili jak nováčci, tak i mazáci. Stalo se ctí vojáků nosit na prsou vedle para placky i Fučkův odznak, Tyršův odznak zdatnosti a střeleckou třídu, za kterou byla prodloužená večerka. Para odznak však byl nejzávažnější.

POPRVÉ PO ČTYŘICETI LETECH

Stejně jako před dvačtyřiceti lety před branami kasáren bývalé výsadkové brigády se sešli výsadkoví veteráni dělostřeleckého oddílu 5990 z let 1961-1963.

Čas na všech tvářích zanechal své stopy. Ve většině případů se ale poznali okamžitě. Poprvé po historických 40 letech na stejném stanovišti nastalo 16. srpna 2003 radostné shledání.

Po prvním vzájemném a rozhodně velice vřelém přivítání před branami kasáren, se čtyřicetlenná skupina veteránů odebrala k památníku výsadkového armádního sportovního družstva, jehož členové zahynuli při reprezentaci svého výsadkového umění, při nešťastné srážce jejich autobusu s rychlíkem v Bulharsku. Mezi těmito slavnými jmény několiknásobných mistrů světa je i jméno Oldřicha Varnuži, který svoji dráhu vynikajícího sportovce zahájil spolu s přítomnými veterány. Poollilil cocoložem kytice květů od kamarádů a tichou vzpomínkou utčili přítomní památku Oldřicha Varnuži.

Veselé i nostalgické okamžiky prožili při prohlídce kasáren a především míst, kde každý z nich po dva roky naplňoval denní program života výsadkáře. Vzájemně se soutěžilo o pestrost vzpomínek z výcviku a nejčastěji o vynalézavosti ke zpřijemnění si vojenských povinností ve službě i v době volna na cestách za dobrodružstvím.

Všeobecný dojem z prohlídky kasáren? Mnoho se nezměnilo. Bouda, kde jsme trávili celé dva roky, stále stojí a působí dojmem opuštěnosti, jako by čekala, že se do ní znovu vrátíme. Stejně vyhlíží i nástupiště, na němž se nacvičovaly první kroky v pořadovém výcviku i výcvikové trenažéry a balína padáku, kde začala základní příprava k dosažení očekávaného okamžiku prvního pohledu na tuto zemi zpod bílé kopule padáku a posléze postupného zdokonalování se, aby z výsadkového bažanta se stal skutečný výsadkový mazák se vším, co k této odbornosti patří. To všechno jako by nás vyzývalo k návratu. Smažte nám těch 40 let a začneme znovu, bylo možno vyčíst z většiny tváří

dnešních již veteránů. Vzpomínky jsou ovšem mnohem odvážnější než současná skutečnost.

Závěrem v prostějovské restauraci se především po skupinách, ale i mezi jednotlivci probíral ten čas od rozchodu od bran kasáren a posledního stisku rukou až k dnešnímu shledání. Bylo o čem hovořit, čím se pochlubit, co se dařilo, ale i nepodařilo, čas úspěchů a radostí, ale i bolesti. Prostě životopisy 40 let. Z těch životopisných vyprávění jednoznačně vyplývalo, že tito lidé, tak jak si vedli skvěle po dva roky u výsadkového vojska, vedli si čestně a skvěle i ve svém civilním životě. Většina z nich s odstupem času ocenila, že dva roky vojny u výsadkového vojska nebyl promarněný čas, ale dobrou přípravou do dalšího života.

Poděkováním a uznáním za organizaci tohoto setkání, za jeho zdařilý průběh jednoznačně vyslovili přítomní veteráni Jarodovi Petrákovi z Liberce, Vaškovi Makovcovi z Prostějova a veliteli VÚ 8280, který umožnil prohlídku bývalého stánku svatosti i hříchů jeho nositelům po čtyřiceti letech.

VOJNA DVOJMO

Naše setkání se základní vojenskou službou začalo i prvními zmatky, které byly zaviněné naší podobou. Já a bratr jsme totiž dvojčata, od sebe téměř k nerozeznání, a celou vojnu jsme trávili spolu. U odvodu jsme šel po bratrovi ke komisi a ta mne vyhodila, že jsem tam již byl. Vše se vysvětlilo. Oba jsme nastoupili základní vojenskou službu do ŠDZ v Holešově. Před základní vojenskou službou jsme měli každý 16 seskoků z letounu. K výsadkovému vojsku jsme chtěli samozřejmě i narukovat. V ÚVN Střešovicích při zdravotní prohlídce jsme po vyzvání šli dovnitř a zjistilo se, že máme dokonce i stejné umístění plomb.

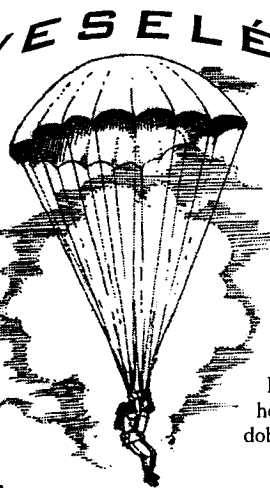
První rok vojny jsme vedle sebe i spali. Všichni si nás pletli. V přijímači po zaměstnání jsem nepozdravil poddůstojníka a večer jsem se měl hlásit o potrestání. Nešel jsem tam ani já, ani bratr, a sváděli jsme vinu jeden na druhého. Bratr Pavel první měsíc vyhrál soutěž ve střelbě ze samopalu. V rozkaze ale vyšlo, že na OUP pojedou já. Pavel si stěžoval u velitele, ale ten řekl: „Braun, je to v rodině, odchod.“ A jel jsem domů já. Druhým rokem mi to bratr vrátil i s úroky. Měl jsem dostat peněžitou odměnu. Při nástupu po přečtení mého jména zahlásil bratr suverénně: „Zde,“ a peníze sbalil. Při po-

vyšování do hodnosti, tou dobou v zimě povýšení byli vykoupáni na mycí rampě v autoparku, se Pavel zašil a mne vykoupali i přes mé protesty dvakrát.

Druhým rokem jsme sloužili v Chrudimi jako velitelé skupin SHPz a vedli zaměstnání v četách, každý v jiné. Vojáci i velitelé si nás opět pletli. Velitel bratrovy čety mi zadával deset minut pokyny pro zaměstnání. Já mu potom řekl, že to musí říci ještě jednou bratrovi.

Doslova se mnou vyrázil dveře. Mnohokrát se stalo, že přišel voják z bratrovy čety hlásit mně splnění rozkazu, a já ho odeslal někam na letiště, kde ani jeho jednotka nebyla. Bratr se pak nemohl dopočítat svých vojáků.

Někdy naše podoba měla i negativní dopad. Při cvičení bojového poplachu se Pavel za mne nechtěl celý rok honit jako velitel ostré skupiny s mými vojáky (do 15 minut v padácích

v letadle), zatím co já jsem s jeho vojáky, a velice rád, odjížděl s municí až poslední z kasáren. Nikdo nevěřil této záměně, která byla počínem našeho smyslu pro humor. Při odchodu do zálohy nám velitel řekl: „Já už si vás nepletu.“ A předal nám naše průkazky samozřejmě zase obráceně. Nakonec prohlásil, že už tam nikdy žádná dvojčata nechce.

Samostatnou kapitolou bývala záměna s děvčaty. Bratr byl někdy tak drzý, že s jedním děvčetem chodil jako Pavel a s druhým jako Petr. Při tanečních zábavách vládlo heslo: „Sbalit děvče a budeme se mít dobře oba dva.“

kol. Petr a Pavel Braunovi

Vydává klub výsadkových veteránů Prostějov pro potřeby svých členů. Neprodejné.

Kontaktní adresa: František Lejsek
Šárka 24
796 01 Prostějov
tel. 582 343 605

Bankovní spojení: účet 188 989 286
Kód: 0300